

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2147/2020
24.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Зоране Делибашић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Лукић, адвокат из ..., против туженог Града Панчева, кога заступа Градско правобранилаштво Града Панчева, ради поништаја решења о разрешењу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5537/19 од 22.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5537/19 од 22.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5537/19 од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П1 9/2017 од 31.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је, као незаконито, решење туженог бр. П-04-06-3/2017-4 од 22.08.2017. године којим је тужилац разрешен дужности директора Центра за социјални рад „ББ“ ... Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 161.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5537/19 од 22.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 66.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Другостепеном пресудом потврђена је пресуда првостепеног суда и преиначено је решење о трошковима поступка тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 66.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. Тужилац ревизијом побија другостепену одлуку у преиначеном делу којим је снижен износ досуђених трошкова поступка и предлаже примену члана 403. став 2. и 404. ЗПП.

По питању трошкова поступка у парници не постоји потреба разматрања правног питања о којем постоји устаљена судска пракса, а такође ни потреба новог тумачења права, односно разматрања примене права у конкретној ситуацији као да је реч о правном питању од општег интереса. Одлука о трошковима поступка условљена је исходом спора и оценом суда о трошковима који су били потребни ради вођења конкретне парнице, како следи из одредаба члана 153, члана 154. и члана 163. став 1-став 4. ЗПП-а.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. става 2. тачке 5. у вези члана 420. став 1. и 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тужбом тражи заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ законитост решења туженог бр. П-04-06-3/2017-4 од 22.08.2017. године којим је тужилац разрешен дужности директора Центра за социјални рад „ББ“ ...

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

У имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, а тужилац у тужби и током првостепеног поступка није означио вредност спора, већ је вредност спора утврђена на основу одмерене судске таксе на првостепену одлуку, сагласно члану 21, 27. и 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94), што представља динарску противвредност износа који не прелази 40.000,00 динара, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 28. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић